[Wilhjelm]

som ikke giver anledning til nogen sag, vil man ikke finde på at registrere i det centrale kriminalregister, selv om der helt givet er et statistisk farlighedskriterium for denne gruppes vedkommende, som er ganske anderledes indiskutabelt end for disse tvangsindlagte psykiske patienters vedkommende.

Jeg begriber ikke, hvorfor man vil opretholde en registrering, hvis farlighedskriteriet bevisligt ikke er noget som helst, man kan bygge på, så snart den første indlæggelse er overstået.

Når det undertiden er sagt, at man skal registrere af hensyn til patienterne selv, så man kan give dem en særlig service, hvis man støder på dem igen, synes jeg, man skal lægge vægt på, hvad patienterne selv mener om det. Der er ikke skygge af tvivl, for de psykiatriske patienter og deres organisationer har entydigt sagt, at de vil af med denne registrering; de føler det med rette som en belastning. Netop for en sådan patientkategoris vedkommende er det ikke svært at sætte sig ind i, at denne belastning, at vide sig registreret i et kriminalregister, selvfølgelig også er helbredelsesblokerende.

Desværre får vi altså ikke denne afskaffelse af registreringen vedtaget i dag, men jeg vil igen understrege, at jeg synes, det er vigtigt, at der at dømme efter de tidligere ordførertaler af hr. Jimmy Stahr og fru Yvonne Herløv Andersen bestemt ikke er tale om, at man accepterer registreringen, snarest tværtimod, men at man nu henviser det til dette sindssygelovudvalg.

Jeg vil gerne understrege, at jeg mener, den konservative ordfører, fru Lizzie Lichtenberg, har uret, når hun siger, at det, man ønsker, er at afvente, at sindssygelovudvalget har afsluttet sit arbejde.

Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om ikke det, han gjorde i sin lidt taktiske manøvre, var at bede sindssygelovudvalget om først og fremmest og forud for den samlede betænkning at komme med noget om registreringsproblemet, så det altså ikke er sådan, som fru Lizzie Lichtenberg siger, at denne sag skal afvente, at hele udvalgsarbejdet vedrørende sindssygeloven bliver tilendebragt.

Jimmy Stahr (S):

Jeg mener selvfølgelig det, vi har skrevet i betænkningsbidraget. Det, der bringer mig herop, er to ting. Den ene er spørgsmålet om justitsministerens såkaldte taktiske fif, som vi efter hr. Wilhjelms mening er gået på. Jeg mener ikke – men det må justitsministeren selvfølgelig forsvare – at der er tale om et taktisk fif, men alene fra vores synspunkt, at vi ønsker en kulegravning af det problem, hvis løsning vi også stillede os positive over for – og det bekræfter jeg herved – men hvorom vi også følte vi manglede nogen viden, men den regner jeg med kommer i løbet af kort tid.

Så har en politimesters navn været bragt ind her, og det synes jeg egentlig er lidt forkert. Vi oplever alle sammen rundt omkring ved møder og på seminarer, at folk siger nogle ting, som vi bagefter vurderer – hvad han nu mon mente, og ting i den retning. Jeg synes, vi skal være lidt tilbageholdende med at referere det, uanset hvem det er. Jeg mener i hvert fald ikke, at vi kan tillægge det nogen betydning. Socialdemokratiet mener, at denne registrering er problematisk og utiltalende. Derfor vil vi kritisk læse det, der kommer fra det pågældende udvalg, og jeg vil bede justitsministeren bekræfte, at vi får en hurtig behandling af netop dette spørgsmål, og at det ikke behøver at afvente den samlede revision af sindssygeloven. Det er det, socialdemokratiet kan stå ved, og det mener jeg ikke gør os til onde mennesker.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det glæder mig meget, at socialdemokratiets ordfører fastslår, at socialdemokratiet fortsat finder, at det er uheldigt – det udtryk, der blev brugt, var problematisk, men jeg vil gerne oversætte det til uheldigt – at man registrerer syge mennesker i kriminalregistret.

Lad mig understrege endnu en gang for at begrunde, at jeg lægger så megen vægt på dette, at intet andet enkeltproblem, som vi diskuterede ved den konference, hvor vi drøftede de sindslidendes vilkår, i den grad optog de tidligere syge mennesker. De følte alle, at det var et alvorligt indgreb i deres borgerrettigheder, at de kom i politiets register. De følte – sådan var min opfattelse af alle indlæg – at det ville være den mest afgørende lettelse for disse tidligere syge mennesker i deres nuværende situation i henseende til at genskabe deres fulde borgerrettigheder.